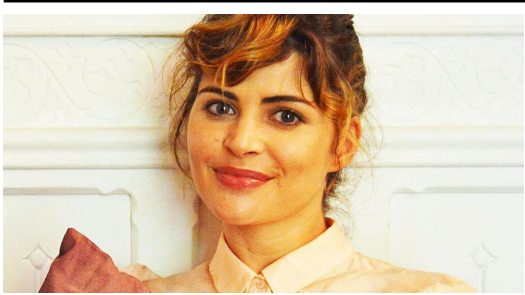


«Personalment, treballar esperant resultats em talla les ales»

L'escriptora gironina Alicia Kopf serà avui al Festival MOT, que aquesta setmana aterra a Olot



L'escriptora i artista visual Alicia Kopf

La seva primera novel·la, *Germà de gel* (L'Altra Editorial, 2016), ha estat reconeguda amb els premis Documenta, Llibreter, Ojo Crítico de Ràdio Nacional i Cálamo Otra Mirada. Ha estat traduïda a deu idiomes. El 2013 va rebre el Premi GAC/DKV com a millor exposició d'artista jove en galeria de l'any.

Alicia Kopf (Girona, 1982), pseudònim d'Imma Ávalos, va publicar al 2011 el seu primer llibre de relats, *Maneres de (no) entrar a casa*, gràcies a una beca de Girona KREAS. La seva primera novel·la, *Germà de gel*, ha estat un dels fenòmens editorials dels últims anys. Avui serà al Festival MOT, que aquesta setmana aterra a Olot, en el marc del diàleg «I sempre és una altra cosa».

Per què un pseudònim?

No el considero un pseudònim perquè no l'utilitzo per amagar la meva identitat real. És la manera en què mostro la meva obra pública. De fet, Alicia Kopf ve d'un personatge del meu primer llibre. Quan vaig començar a publicar, per mi era important que el que feia tingués el nom del meu imaginari, no un nom heretat.

Germà de gel és una novel·la d'autoficció, no una autobiografia. Li ha fet por mirar-se al mirall?

Crec que un artista seriós ha de fer-ho. Aquesta és la seva tasca. No vol dir que sempre hagi de parlar de qüestions problemàtiques, però si una cosa caracteritza un escriptor és no tenir por.

L'escriptura és una manera de posar ordre?

Hi ha una part de posar ordre, però és molt més. És l'entrada en un estat on hi ha una connexió amb quelcom que t'ha d'arribar.

Un procés d'autodescobriment.

Sempre. Mai escriuré un llibre sabent el final del que vull dir. Cada llibre és una investigació i té la funció de descobrir alguna cosa que jo prèviament no sabia.

Per què aquesta passió per l'Àrtic?

Era una metàfora que em parlava de moltes coses. I realment això és el que busco, metàfores que treballin a diversos nivells.

Com el gel.

Vaig sentir atracció per imatges relacionades amb el gel. Vaig estudiar el fenomen físic, l'exploració polar, i vaig anar vinculant aquestes històries amb la meva història personal ficcionada.

Ha volgut trencar tabús?

Crec que si una funció té la literatura i la ficció és dir certa veritat, expressar certs fenòmens particulars en la màxima veritat ficcional possible.

Com l'autisme.

No n'havia trobat representació fidedigna en cap novel·la ni pel·lícula. Se'ls representava fent coses impossibles. I això és molt frustrant.

A la recta final, hi havia els concursos com a objectiu?

No hi havia cap horitzó. L'escrivia per mi. Però tenia la idea de que per a poder acabar la novel·la m'havia de presentar a algun premi per a tenir un termini d'entrega. Vaig escriure el llibre amb molta ambició artística i estava molt concentrada fent bé el que volia fer. Personalment, treballar esperant resultats em talla les ales.

Actualment, com és obrir-se camí com a escriptor?

Només la vocació fa que tingui sentit. Vivim en un país on no hi ha gran suport institucional als escriptors. Escriptors i artistes viuen en un estat esquizofrènic de prestigiar-se el seu estatus i la ressonància pública dels seus projectes, però l'equivalent monetari d'aquest prestigi no és proporcional.

No es pot viure d'escriure?

Jo he estat una afortunada i he pogut viure d'això, però són una ultraminoria les persones que viuen de l'escriptura.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/cultura/2021/03/25/personalment-treballar-esperant-resultats-em/1096237.html?utm_source=rss